

forslag; som kom fra Justitsministeriet, var de daarlignst affattede. Det kan jo betyde to Ting. Det kan betyde, at det er de mest juridisk affattede, saaledes at de er vanskelignst at forstaa for Lægmænd, til hvilke det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds hører; men det kan ogsaa betyde det, som det vil være mest ubehagelignt for Justitsministeriet at lægge ind i det: at de er sjusket og daarlignst affattet. Det glædede mig derfor at konstatere, at det ærede Medlem udtrykkelignst slog fast, at Kritikken gjaldt de Lovforslag, som blev fremsat i Fjor. Jeg antager, at det ærede Medlem mente: indtil i Fjor, thi jeg har i alt Fald bestræbt mig for, at de Lovforslag, jeg har haft med at gøre, er blevet affattet saaledes, at de var til at læse for almindelige Læsere. Disse Bestræbelser har bl. a. givet sig Udtryk igennem adskillige af de i øvrigt ikke væsentlige Ændringer, som er indført i dette Kommissionsudkast. Naturlignvis vil jeg gerne indrømme det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, at hvis man først begynder at polere paa et Lovforslag, kan man blive ved. Jeg har gjort den Erfaring for mit eget Vedkommende ved tidligere at affatte Lovforslag, at jo mere man ser paa det, des flere Forandringer kunde man ønske af rent sprogligne Grunde. Jeg er fuldkommen sikker paa, at naar jeg i Udvalget kommer til at staa Ansigt til Ansigt med de mange Forbedringer af sproglign Art, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds stiller i Udsigt, vil jeg være i Stand til at gøre dem endnu kønner. Det var imidlertid smaa Ændringer — § 1, 1ste Stykke, sammenholdt med § 14, § 6, 1ste Stykke, sammenholdt med § 16, 1ste Stykke, og forskellige Ændringer til § 2 og § 4 —, Ændringer, som ikke har stor Betydning, og som der ikke vil være Grund til at diskutere, før vi kommer til Udvalgsbehandlingen.

Derimod var der mere Realitet i det ærede Medlems Udtalelser om § 14, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) jo ogsaa var inde paa. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds mente, at jeg her havde gjort op med min Fortid og var gaaet over til det, som jeg troede var konservativ Opfattelse. Til Gengæld viste det ærede Medlem sig at gaa længere ud end det, der er socialdemokratisk Opfattelse med Hensyn til § 14; saa for saa vidt har ingen af os noget at lade den anden høre. Spørgsmaalet er, hvem der har Ret. Se, før Kommissionen havde stillet Forslag om denne Ordning med Hensyn til uskiftet Bo angaaende de Tilfælde, der omhandles i Kapitel II, hvor en Ægtefælle ikke efter-

lader sig Livsarvinger, var jeg for mit Vedkommende og mit Parti tilbøjelige til at gaa saa nær som muligt op til Folketingets Affattelse af 1920, tror jeg det var, men jeg vil nu henvise til Kommissionsbetænkningen, Tillæg A. Sp. 6391—93 — en Udvikling, som jeg kort redegjorde for ved Fremsættelsen —, idet der her er skildret en Udvej, som jeg mener er heldig og bedre end den, Folketinget valgte; rent bortset fra, at den er meget klarere. Derfor er det ikke Udtryk for en Skiften Standpunkt, men Udtryk for, at der først nu er fundet et virkelig Standpunkt i denne Sag, der har medført, at mit Parti og jeg og for øvrigt mange andre nu efter Kommissionsforslaget har taget en anden Stilling overfor § 14; end man har gjort til de forskellige ufyldstgørende Forslag, som har været fremme i Aarenes Løb under Behandlingen af Ægteskabslovforslag. Jeg maa blot i denne Forbindelse sige overfor det ærede 9de Medlem for 6te Kreds, at Folketingets Forslag af 1919—20 ikke var klart; det er ogsaa Grunden til, at Kommissionen ikke har kunnet følge Folketinget i Formuleringen af de enkelte Bestemmelser, men nok i Grundtanken. Efter Folketingets Forslag var det ikke klart, hvad der skulde ske ved nyt Ægteskabs Indgaaelse, om der skulde skiftes eller ej, og der rejste sig forskellige andre Spørgsmaal vedrørende Arveforholdene, Spørgsmaal, som man er kommet udenom ved den her foreslaaede Formulering, der fuldt ud tilfredsstiller Formaalet: Ægtefællen beholder Raadigheden i levende Live, og Arveforholdene ved længstlevende Ægtefælles Død ordnes som i § 18. Det er muligt, at der er noget i de Betragtninger, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds gjorde gældende angaaende Forholdet mellem Bestemmelserne i § 19 og § 20, om Fristelsen til at skifte kort forinden Dødsfald, naar Ægtefællen selv mener eller Arvingerne paavirker Ægtefællen til at mene, at der er Grund til at skifte. Det er, som sagt, muligt, at der er noget i disse Betragtninger, men jeg tror dog ikke, det vil komme til at faa stor Betydning i Praksis. Dette kan vi imidlertid drøfte i Udvalget. Jeg føler mig dog overbevist om, at Kommissionen meget nødigt vil forlade det Standpunkt, den har taget til disse Spørgsmaal.

Endnu skal jeg kun overfor det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds udtale min Forbavselse over dette ærede Medlems Stilling til § 14. Er det ærede Medlem virkelig sikker paa, at det konservative Folkeparti helst ser, at Ordene „Søskende eller Søskendes Afkom“ udgaaer? Hvis det ærede